

Netpano Anasayfa > Haber detayı

Anasayfa

Tüm Haberler

Araştırmalar

Bilgi Kaynakları

Dünya Basını

Gizem/Sır

Güncel

Kültür & Sanat

Pano/Yorum

Ropörtaj

Tasavvuf/İslam

Teknoloji/Bilişim

Türk Dünyası

Arşiv

Yazarlar

▶ Ali URAL

[VEFA,
KAYBEDİLEN
BAYRAK YARIŞI](#)

▶ Fahri SARRAFOĞLU

[TÜRKİYE
AVRUPA'NIN EN
BÜYÜK İKİNCİ
ÜLKESİ OLACAK](#)

▶ Ali URAL

[ÇOCUKLAR BENİ
DE OYUNUNUZA
ALIN!](#)

▶ Zübeyir SOMUNCU

[GÜMÜŞHANEVİ'DEN
ESAD COŞAN
EFENDİYE KİMLER
HALVETE GİRDİ?](#)

Bir Hak Dostu Şefik Can

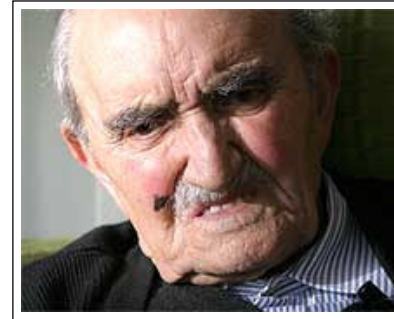
Şefik Can Hocamıza göre kitap okunmak içindi. "Kitapları raflara hapsedmeyiz" sözü onun en önemli yakarışlarından biriydi. Gönül sultanı Tahirü-l Mevlevi Hazretleri yıllar önce:"Kitap benim bu lemdeki sevgilimdir, insan sevgilisini geçicilde olsa başkasına verir mi?" demişti

Kaynak:Haber Merkezi

netapno.com - - Sunday, February 01, 2009 - 00:00:00

Nev'î şahsına münhasır bir çok değerli meziyetleri olan Şefik Can Hocamızın, kitaplara ve şiire karşı göstermiş olduğu çok büyük bir ilgiyi ve bu konudaki hassasiyeti sanırım bir çok kişi yakından bilmektedir. Onun Hz. Mevlânâ'dan sonra gönlünde hissettiği ilâhî aşk niteliğinde ki bu bağlılığın nereden geldiği ve bir asırlık ömrü içerisinde en zor şartlarda bile esirgeyip korumağa çalıştığı en kadim dostları olan kitapların, vuslatından sonra akıbetinin ne olduğu, kitap sever bir çok kişi tarafından merak konusu olmuştur. Şefik Can Hocamızdaki kitap okuma, öğrenme ve öğretme tutkusunu anlayabilmek ve anlatabilmek oldukça zor olmakla birlikte, idrâkimiz ölçüsünde anladıklarımızı da paylaşmak gerektiğine inanıyorum.

Hz.Mevlânâ Mesnevi'de: Cenâb-ı Allah niyaz ehline bir çok ihsanlarda bulunduğu gibi bir de onlara hayırlı ve uzun bir ömür lütfeder diye buyurmuştur. Bu beyitlerin bir tecellisi olarak doksan altı yıllık hayırlı ve bereketli ömrü neticesinde, bizlerin ancak kitaplardan okuyup öğrenebileceği bir çok şeyi o çok yakından yaşayarak nice tarihi olaylara tanıklık etmişti.Çocukluğu Birinci Dünya Savaşının getirdiği şiddetli acı ve ıstıraplarla korku ve heyecan içerisinde bir şehirden diğer bir şehre kaçmakla geçmişti. Hatıralar gözlerinde canlandığı zaman, hüznün ve gözyaşıyla geçen günler o kadar yakın geliyordu ki; küçük bir çocukken görüp hissettiklerini, doksan yaşında bir kez daha yaşamaya gücü yetmiyordu. Ermenilerin bölgede yapmış oldukları katliamdan kaçmaya çalışırken, Erzurum'un karlı

[Evlenmek İstiyor musun?](#)

Eşini Bul, Tanış, Sohbet Et,
Evlen! İstanbul'un Ciddi Evlilik
Sitesi

www.IstanbulEvlilik.com/BekarKalma

Google Reklamları

Subscribe to Netpano

enter email address

'Her gün bir bilgi servisi' okurlarımızdan ilgi görmeye devam ediyor. Bilgilerini paylaşan okurlarımız gözden kaçan ilginç bilgilere grubumuza atarak bizler ile paylaşmaya devam ediyor.Türkiye'de ve Dünyada meydana gelen olayların bildiğimiz gibi gelişmediğini söyleyen bizler; sizlerinde tartışıp bilgilerinizi aktarmanızı istiyoruz. Yapmanız gereken tek şey yahoo grubumuza üye olmak.

► **Dedekorkut EVLİYAĞÖLÜ**
📖 *ERGENEKON MENSUPLARI BİR BİRLERİNİ NASIL TANIYOR DU?*

► **Kemal ÇİFTÇİ**
📖 *CESETLER VE SİLAHLAR NEYİN HABERCİSİ?*

► **Levent ELPEN**
📖 *BİRLEŞMİŞ MİLLETLER NE İŞE YARAR?*

► **Fezzeddin ALPKIRAY**
📖 *ZİHNİ YORGUNLUK NEREDE BAŞLAR?*

► **Zübeyir SOMUNCU**
📖 *OBAMA ve BUSH'UN "YOU ARE WITH US OR AGAINST US" SÖZLERİNE DAIR*

► **Fahri SARRAFOĞLU**
📖 *LİMANDA BEKLEYEN GEMİ OLMAK İYİ DEĞİL!*

► **Levent ELPEN**
📖 *HEM AĞLARIM, HEM YAPARIM*

► **Levent ELPEN**
📖 *KRAL ARİK`İN ÇOCUKLARI*

sokaklarındaki cesetler hâlâ gözlerinin önündeydi. Komşu teyzelerinin korku ve heyecandan bebelerini bile çalılıklara bırakıp kaçtıklarını babasından duyduğu zaman, öyle bir dehşete düşmüştü ki, yıllarca üzerinden etkisi silinmemişti. Çok küçük bir çocukken anacığının tabutu arkasında yüreği yanarak yürümüş, gözyaşları sel olup akıp gitmişti. Bir asırlık ömrü içerisinde kim bilir daha ne dayanılmaz acılar, ıstıraplar, ayrılıklar görmüştü. Fakat şunu tüm samimiyetimle belirtmeliyim ki; Bendenize göre bunların hiç biri kendisine "**Ahir ömrümde ki en büyük imtihanım**" dediği, kitap okuyamama acısından daha ağır gelmemişti. Maddi, mânevi, eğitim ve öğretim aşkıyla, sürekli okuyup yazmakla tükettiği, doksan altı yıllık ömrünün son günlerinde okuyup yazacak kadar gözleri görmüyordu. O her şeyden çok sevdiği kitapları artık göremiyordu ama, yinede büyük bir merakla yeni çıkan eserleri yakından takip ediyordu. Kitabın çıktığı yayım evini, yazarını, içeriğini, inceden inceye dikkatle sorup araştırıyordu. Eğer okumayı arzu ettiği bir kitapsa okuyamayacağı için çok üzüyor, ilgisini çeken o kitabı mutlaka almamı söyleyerek en azından dokunmak, içerisinde birkaç sayfada olsa dinlemek istiyordu. Şefik Can Hocamıza göre kitap okunmak içindi. "**Kitapları raflara hapsetmeyiz**" sözü onun en önemli yakarışlarından biriydi. Gönül sultanı Tahirü-l Mevlevi Hazretleri yıllar önce:"Kitap benim bu âlemdeki sevgilimdir, insan sevgilisini geçicide olsa başkasına verir mi"? demişti. Son günlerine kadar mürsidinin bu sözlerini büyük bir aşk-u muhabbetle dile getirmişti ama; kendisinin okunmadan raflarda bekletilen kitapları kabul etmesi de mümkün değildi. O nedenle çok zor da gelse kadim dostu kitaplarından ayrılma vaktinin geldiğini düşünüyordu.

Elli yıldır yazlarını geçirdiği Kınalı Ada'da ki kütüphanesinde; Oldukça değerli eski matbu divânlar, mesneviler, antolojiler, çeşitli Arapça, Farsça, İngilizce, Fransızca, Rusça eserlerin yanı sıra bir çok el yazması on binden fazla kitap bulunuyordu. Ayrıca Kadıköy Şaşkınbakkaldaki devlethanenin arka tarafı da büyük bir kütüphane gibiydi. Bu muhteşem eserlerin bir çoğu Osmanlı döneminde yola çıkmış, çok zor bir yolculuktan sonra günümüze kadar ulaşmıştı. Yıllarca çok kutlu aziz bir misafir olarak buldukları yerde muhafaza edilerek, ilim ve irfan yolunda en güzel şekilde değerlendirilmişti. Şefik Can Hocamız; "**Cenâb-ı Hakk kitaplarla arama perde çekti.**" "Ben artık okuyamıyorum, hiç değilse çocuklar okuyup faydalansın" diyerek, kitapların çok büyük bir bölümünü İstanbul'da bulunan Fatih Üniversitesine bağışlamaya karar verdi.

Tarihi eser niteliğindeki bu milli değerlerimizin Üniversiteye devredilmesi aşamasında, Şefik Can Hocamızın gölü onlara yabancı bir elin dokunmasına, yerlerinden almasına razı olmuyordu. Mümkün olsa kendisi tek tek öperek koklayarak hepsini raflardan indirecekti. Fakat yorgun ve yaşlı bedeni buna müsaade etmiyordu. O nedenle arzusu üzerine, sadece bendeniz kitapların tümünü günlerce süren bir çalışmayla büyük bir saygı ve hürmetle yerlerinden aldım. Heyecanla şükran ve minnet duygularıyla dokunduğum her kitap sanki dile gelmişti; Kendilerine her şeyden çok değer verip sevdiği, en kutsi saygıyı gösterdiği için; bir asır birlikte oldukları vefalı sahiplerine dilsiz dudaksız teşekkür ediyorlardı.

Genç neslimize yeni ufuklar açmaya giden mahzun kitaplar arsında neler yoktu ki; Kimi Birinci Dünya Savaşında düşman ayağıyla çiğnenmişti. Çektiği acıya tanıklık etsin diye, yıllardır postal izlerini gül yanağında saklamıştı. Bazısı harf devriminde

KİTAP
Pazarlama.com

**Dünya'nın
istediğiniz
noktasından
sipariş
verebilirsiniz!**

bilinçsizce yakılmak istenirken can pahasına alevler içerisinde kurtarılmıştı. Kenarları yanık gözleri yaşlıydı. Kimini Tahirü'l-Mevlevi Hazretleri elleriyle ciltlemişti. Hâlâ o günlerin özlem dolu huzuruyla tebessüm etmeye çalışıyordu. Birçoğu tarihe mal olmuş edebiyat üstatları tarafından imzalanmıştı. Bazısında birkaç damla gözyaşı lekesi aşka tanıklık ederken, bazısında ilâhi sırları araştıran kutsal ellerin izleri vardı.

Şefik Can Hocamız canlanan hatıralar içerisinde hüznünü gizlemeğe çalışarak binlerce kitap'ın tümüyle tek tek vedalaştı. Eline alıp dokunmadan, büyük bir hayranlık, sevgi, saygı ve özlemle vedalaşmadan bir tek kitap'ı bile kolilere yerleştirdiğimizi hatırlamıyorum. Tüm gayretine rağmen oldukça mahsun görünen, kitap, ilim, irfan, şiir, sevdalı bu güzel insan çeşitli zorluklar acı ve ıstıraplar içerisinde çok nazlı, nazenin bir şekilde büyüttüğü kızını evlendiren bir baba gibiydi. Her şeyden çok sevdiği kitaplarını kendi elleriyle ehline teslim etmenin huzurunu yaşarken, aynı zamanda onlardan ayrılmanın hüznünü de gönlünün derinliklerinde çok acı bir şekilde yaşıyordu. Nihayet tüm hazırlıklar tamamlanmış ayrılık günü gelmişti. Kınalı Ada'nın en tepe noktasına düğün konvoyu gibi arka arkaya dizilen atlı arabaların sâkin bekleyişi cenaze arabası gibi insana hüznün veriyordu. Ada sakinlerinin pekte farkında olmadıkları elli yıllık gizli hazineleri göz yaşları içerisinde kapıdan ayrılırken; Şefik Can Hocamızda bir asırlık en vefalı dostlarını titreyen elleriyle selamlayıp uğurluyordu. Arabalar tek tek kapıdan ayrıldığı zaman yaşanan hüznü dakikaları ifade etmenin aciziyeti içerisindeyim. En son arabayı da büyük bir saygıyla selamladıktan sonra çaresiz bitkin bir şekilde koltuğuna yığılıp göz yaşlarını elleriyle silerek çocuklar gibi ağlamıştı. Kitaplar yeni sahiplerine teslim edildikten kısa bir zaman sonra çok ciddi bir şekilde rahatsızlanan Şefik Can Hocamızın boğaz kasları çalışmıyor, yutkunma zorluğu çekiyordu. Öyle ki, hiç bir şey yiyip içemez duruma gelmişti. Küçük bir bebeğin ağzına su damlatır gibi çay kaşığıyla su içiremeye bir şeyler yedirmeye çalışıyordum. Artık birkaç damla suyu bile yutabilmesi mucize gibiydi. Oldukça zorlu geçen o günlerimizde konunun uzmanları bu rahatsızlığın çok şiddetli âni bir üzüntüden kaynaklandığını söylemişlerdi. Bendenize göre yorgun ve yaşlı bedeninin kaldıramadığı bu hâl; en vefalı dostları olan kitaplarına balkondan büyük bir hüznü el sallarken yaşanmıştı. Bu durum çok uzun bir süre devam etti. En büyük emeli ve tek tesellisi can dostlarının ehline gitmesi ve onların okunup değerlendirilmesiydi. O nedenle kitapların çok büyük bir bölümü Üniversite gençlerine emanet ederken, değerli bazı eserleri de çeşitli yerlere armağan etmişti.

Bunlar arasında en önemlilerinden biri; Konya Mevlâna Müzesi Kütüphanesine armağan edilen bazı kitaplardı. İçerisinde el yazması olarak orta kısmında Divân-ı Kebir, kenarlarında Mesnevi'nin yazılı olduğu çok orjinal bir eserle birlikte; yine el yazması olan; Remzi Dedenin de; Mesnevinin ilk on sekizlik beyti çok âşıkâne bir şekilde şerh edilmiş, çok değerli bir kitaptır diye yazıp imzaladığı bir eserde bulunuyordu. Bu eşsiz kitaplar; Hz.Mevlânâ'nın 21 kuşak torunu merhûm Celâleddin M. Bâkır Çelebi Efendinin arzusu üzerine, yine onun vasıtasıyla müzeye iletilmiş; Daha sonra yetkililer tarafından Şefik Can Hocamıza bir teşekkür mektubu gönderilmişti.

İlk mürşidi diyebileceğimiz; babası Müftü Tevfik Efendiden kendisine intikal eden, çok değerli bazı Arapça kitapları Pakistan Karaçi Üniversitesine verirken, özellikle Fransızca olan eserlerin çok büyük bir bölümü iyi derecede Fransızca bilen ve bir Fransızla evli olan büyük kızı Mine Hanıma bıraktı. Bazı kitapları da son zamanlarda

Mesnevi dersleri verdiği Kazım Karabekir Vakfına armağan etti. Şefik Can Hocamız; On dokuz senede hazırladığı altı ciltlik Mesnevi'yi, ayrıca Divan-ı Kebir, Rubailer ve Mevlâna Hayatı Şahsiyeti Fikirleri adlı eserlerin tümünü eski yazma olarak elde hazırlamıştı. Bu çok değerli çalışma yayın evi tarafından Latin harflerine çevrilerek basılmıştı. Kendi el yazması olan bu müstesna eserleri daha sonra ciltlettirip eşsiz bir yadigâr olarak, resmi bir vasiyetle lütfedip bendenize bıraktı. Bunların dışında bir çok çeşitli eserleri de faydalanacaklarına inandığı gerek yurt içinde, gerek yurt dışında bulunan bazı dostlarına armağan etti.

Şefik Can Hocamızın pek muhterem Pederleri Müftü Tevfik Efendi, zamanın tanınmış mânevi büyüklerinden Şeyh Bedrettin Osman Efendiye bağlı olup İBN-İ FARİD Hazretlerinin eserlerini şerh edecek kadar derin ilmi olan, aydın bir din adamıdır. Konumuzla alâkalı olduğu için burada kısaca arz etmek isterim; Said Nursi Hazretleri yakın bir dostuyla Tevfik Efendiyi ziyarete gelip evlerinde misafir olarak kalmıştır. Şefik Can hocamızın amcası hattat Şükrü Efendinin el yazması olarak hazırlanan bu şerhleri gece yatmayıp büyük bir hayranlıkla okuyup incelemiştir. Said Nursi Hazretleri okumuş olduğu eserin bir sayfasına, Müftü Tevfik efendi ve şerh ettiği eserle ilgili bir sayfaya yakın övgü dolu sözler yazarak imzalamıştır. Said Nursi Hazretlerin imzası bulunan bu el yazması eseri de, en iyi derecede değerlendireceğine inandığı Amerika'da yaşıyan yakın bir dostuna armağan etti.

Her zaman kitapları canlı birer varlık olarak kabul eden Şefik Can Hocamız, kitaplar okunmak içindir, sakın onları raflara hapsetmeyiniz derdi. Yukarıda da arz edildiği üzere raflarda okunmadan bekletilen kitapları hiçbir şekilde kabul edip anlayış göstermesi mümkün değildi. Binlerce kitabın hepsini okuyup gözden geçirmişti. Doksan beş yaşında bile hangi kitapta ne var ve yeri nerede hiç düşünmeden söyleyebilirdi. Kütüphanesinde çok değer verdiği kitaplardan biri de, Mısır basımı Ankaravî Hazretlerine ait çok eski bir Mesnevi Şerhiydi. Maddi mânevi değeri çok yüksek olan O eseri hayatı boyunca hiç unutamayacağı derecede kendisini üzüp yaralayan bir beyefendiye armağan etmeye karar verdi. Elbette bu Şefik Can Hocamızın Hz.Mevlânâ'dan yansıyan çok büyük bir kemali ve hoş görüsünün en büyük kanıtıydı. Fakat yinede hayretler içinde kalmıştım, nasıl böyle bir şey yapabilir diye. Üstelik bayağı hacimli ve büyük olan altı ciltlik Mesnevi şerhlerini, özellikle ellerimle götürüp teslim etmemi de istemişti. Şaşkınlığımı ve çok üzüldüğümü gören Şefik Can Hocamız; her zaman ki naif ve zarif bir üslupla; "Haklısın bu zât beni çok üzüp yaraladı ama, önemli olan bu kitabın ehline gitmesi, okunup değerlendirilmesi, mutlaka onu okuyup değerlendirecektir merak etme" dedi.

Ömrünün büyük bir bölümünü kitapçı dükkanlarında geçiren Şefik Can Hocamız bu vesileyle devrinin çok değerli sahaflarıyla da yakınlık kurmuş onların yakın gönül dostlarından biri olmuştu. Bunlar arasında Muzaffer Ozak Hz. Raif Yelkenci, ve Hulusi Efendi ilk alkıma gelenler. Muzaffer Ozak Hazretlerini öğrencilik günlerinden beri tanıdığımı o yıllarda Fatih Camiinin merdivenlerine sıralayıp sattığı bazı kitaplardan satın aldığını anlatırdı. Cami merdivenlerinde başlayan dostluk ve alış veriş hazretin vuslatına kadar büyük bir saygı ve sevgiyle devam etmiştir. Şefik Can Hocamız bir gün İstanbul'daki Bayazıt sahaflar çarşısını gezerken eski eserler satan tanınmış bir kitapçı dükkanında; Feridun Nafiz Uzlukla karşılaşmışlar. Dükkan sahibi: Feridun Nafiz Uzluk Hocamız az evvel şu kitabı satılması için buraya bıraktı diyerek, eseri Şefik Can

Hocamıza göstermiş. Kitabı incelediği zaman üzerinde Selanik Mevlevihanesi mührü bulunan, İmam Rabbani'ye ait Mektubat adlı çok eski bir kitap olduğunu gören Şefik Can Hocamız; her zamanki gibi bahası ne olursa olsun hemen eseri satın almış. Kitap Selanik Mevlevihanesine ait olup, bir şekilde Uzluk Hocamızın eline geçmiş, oda satışa sunmayı uygun bulmuş. Bendeniz bunları işittiğimde biraz şaşırılmıştım. Feridun Nafiz Uzluk gibi bir zât nasıl olur da, üzerinde Selanik Mevlevihanesi mührü bulunan bir eseri satışa sunar diye. Şefik Can Hocamız ise bu durumu gayet normal bularak; Mevlevilerle İmam Rabbaninin görüşleri arasında meşrep farkı olduğunu, Uzluk Hocanın da mutlaka bu nedenle kitabı satışa sunmuş olabileceğini, bunu da çok tabii karşıladığını söyledi.

Hz.Mevlânâ'dan yansıyan görüş ve düşünceleri nedeniyle ufku çok geniş olan Şefik Can Hocamız her zaman bizlere şöyle derdi: "Bir kitapta bazı şeyler hoşunuza gitmeye bilir. Yazarın bazı düşünceleri size uygun değil diye kitabı tümüyle dışlamayın. İşinize geleni heybenin ön gözüne, gelmeyen arka gözüne atın. Kitap bir düşüncenin ürünüdür. Düşünce ise insandır. Kitabı tümüyle çöpe atmak, insanı çöpe atmaktır. Her insanda ise mutlaka güzel bir taraf vardır. İşte herkesin göremediği O güzelliği sizler görmeye çalışın. İnsanları da eserleri de bu çerçeveden görüp değerlendirin." O nedenle de kütüphanesinde her düşünceyi ifade eden eserler vardı. Şeyh Galibi, Fuzûlî'yi bildiği kadar, Nazım Hikmeti de o derece iyi bilir, bir ermeni şairine de hayran olurdu. Hülâsa konu dağılmasın, Selanik Mevlevihanesine ait olup Uzluk Hocamız tarafından satışa sunulan Mektubat adlı eseri de; Kuleli Askeri Lisesinden talebesi olan Enver Ören Beyefendiye armağan etti. İki cilt halinde ki bu eseri de yine kendi ellerimle teslim ettim.

Şefik Can Hocamız, daha üç beş yaşlarındayken babasının kendisine Hz.Mevlânâ'dan, Hafız'dan, Şeyh Sadiden beyitler ezberlettiğini dolayısıyla da ilk kitap ve şiir aşkını babasından aldığını her zaman dile getirmiştir. Hatta son günlerinde dahi okuduğu bazı beyitleri çocukken babasından öğrendiğini söylerdi. Bu tutkusunun iyice kök salıp bir asırlık ömründe en büyük özelliklerinden biri olmasına da, büyük bir kitap âşık-ı olan Mürşidi Tahirü-l Mevlevi Hazretleri vesile olmuştur. Bilindiği gibi devrimizin bu iki büyük Mesnevihamı bir kitap vesilesiyle tanışmıştır. Yüz yıllardan beri tüm dinlerin ve milletlerin baş tacı ettiği Mesnevi gibi bir şaheserle de maddi mânevi yolları birleşmiştir. Tahirü-l Mevlevi Hazretlerinin de çok büyük bir kütüphanesinin olduğu, gözünden bile sakındığı kitaplarını yıllarca edebiyat öğretmenliği yaptığı Darüşafaka Lisesine bağışladığı bilinmektedir. Şefik Can Hocamız, hazretin vuslatından kısa bir zaman sonra, üzerinde Tahirü-l Mevlevi Hazretlerinin sikke şeklindeki damgasının bulunduğu kitaplarını sahaflarda yerlerde satılırken görmüştür. Üstadının canından çok esirgediği kitaplarını yerlerde satışa sunulmuş olarak görüp çok müteessir olan Şefik Can Hocamız, Kitap benim dünyadaki tek sevgilimdir diyen mürşidinin, yerlerde satılan kitaplarını, göz yaşları içerisinde satın almıştır. Bu kitaplardan bir tanesi de yadigâr olarak bendenizde bulunmaktadır.

Yine üstatlarından Mithat Bahari Hazretlerinin vuslatından kısa bir zaman sonra çok değer verdiği kitaplarının hazretin kızları Mutahhara ve Destina Hanımlar tarafından satışa çıkarıldığını duyan ve bu duruma oldukça üzülen Şefik Can Hocamız, herkesten daha fazla ödeyerek Mithat Bahari Hazretlerinin bütün kitaplarını kendisi satın alarak, büyük bir bölümünü şu anda Amerika'da yaşayan Cüneyt Eroğlu Beyefendiye hediye

etmiştir.

İki mürşidinin de Hakk'a yürüdükten sonra dünyadaki en değerli varlıkları olan kitaplarının akıbetini görüp çok etkilenen Şefik Can Hocamız, tüm yaşamı boyunca büyük bir sevgiyle esirgeyip korumaya çalıştığı kitaplarını, çocuklarını çaresizlikten yetimler yurduna teslim eden bir babanın duygularıyla kendi elleriyle ehline teslim etmeye çalıştı. Sadece şiir kitaplarının bir tekini bile hiç kimseye veremedi. Çünkü onlar hayatta olduğu müddetçe yaşamasının yegane sebebiydi. Bunlar her dilden, her milletten, her düşünceden çeşitli şiirler ve Divânlardı. Şefik Can Hocamızı tanımadan önce şiirin insan hayatında bu kadar önemli bir yer alacağını hayâl bile etmem imkansızdı. Şunu çok samimi olarak arz etmeliyim ki; Günlerce aç, susuz ve hayatta hiçbir şeyi olmadan çok mutlu bir şekilde yaşayabilirdi, fakat bir gün dahi, kitapsız ve şiirsiz yaşayabileceğini düşünemiyorum. Özellikle divân şiiri hayranı olan Şefik Can hocamızın kütüphanesinde, Osmanlıdan günümüze kadar yayımlanmış tüm Türk şairlerinin eserleri ve divânları mevcut olduğu gibi, el yazması bir çok divân ve şiir kitabı da bulunmaktaydı. Ayrıca dünya edebiyatında çok önemli bir yeri olan yabancı şairlerin eserleriyle birlikte, kendi ülkelerinde dahi ismi fazla bilinmeyen her milletten şairlerin kitapları da kütüphanenin en değerli konuklarıydı. Yazmış olduğu eserlerindeki dibnotlardan da anlaşılacağı üzere hafızasında binlerce beyit ve kıta vardı. Şiirin, kültürün, dini, iman, mezhebi olmaz der, her düşünce ve kültürden eserleri büyük bir ilgiyle okurdu.

Çağdaşı olan bir çok Türk şairiyle yakinen tanışan Şefik Can Hocamız; Nazım Hikmetin yargılandığı mahkemelere dinleyici olarak katıldığını; Peyami Safanın İngiltere'deki Psikolog macerasını, İstanbul ziyareti sırasında, ünlü Hint şairi Rabindranath Tagor'u görebilmek için nasıl okuldan kaçtığını, büyük bir heyecanla anlatırdı.

Elbette bu denli şiir tutkunu, gönlü her dem aşkla çarpan, çok hassas duygulu bir mizaca sahip olan Şefik Can Hocamızda zaman zaman gönül coşkunluğunu mısralara dökmüş bir çok şiirler yazmıştı. Ne yazık ki; bunlardan hiçbiri elimize ulaşmamıştır. Bunun nedenini ise kendileri şöyle dile getirmiştir: " Şiir hayranı bir kişi olarak bendenizde gençliğimde bir çok şiir yazdım. Fakat ne zamanki Hz.Mevlânâ'yı ve onun şiirlerini okudum, kendi yazdıklarımın hiç bir önemi kalmadığı gibi, onlardan çokta utandım. Bu sebeple de şiirlerimin hepsini yaktım. Çünkü güneşin doğduğu yerde mum ışığının lafı bile olmazdı" Hz.Pir'imizin ledünni şiirlerinin şulesi karşısında eriyip yok olan Şefik Can Hocamız kendi şiirleri arasından sadece şu dörütlüğü söylemek lütfunda bulunmuştur.

"Akşamların ardından sabahın sesi var

Kışlarda da bir gizli bahar müjdesi var

Vuslatların ardında ne var, sorma fakat

Hicranda senin vuslatının hissesi var !"

Hz.Pir'in aşk-u muhabbetiyle hiçliğe bürünen, Mevlânâ âşığı, şiir sevdalısı bu güzel insan son günlerinde dahi çok sevdiği birkaç şiir kitabını başucundan hiç ayırmaz,

okuyamazsam da onların varlığını düşünmek, zaman zaman onlara dokunmak bile bana yaşama sevinci veriyor derdi.Yıllarca analık özlemi içinde yanıp tutuşan bir anne, ancak aynı duygularla, aynı sevgi ve şefkatle kucağına aldığı bebeğini bu şekilde okşayıp koklayabilirdi. Hz.Mevlânâ'nın, Şeyh Galib'in, Hafız-ı Şirazi'nin divânları, Tahirü-l Mevlevi Hazretlerinin kendi elleriyle ciltlediği Rıza Tevfik'in Osmanlıca bir şiir kitabı, Divane Mehmet Çelebinin şiirlerinin bulunduğu bir kitap, Yahya Kemalın Gök kubbemiz adlı eseriyle birlikte orta okul yıllarından beri kendi elleriyle yazdığı içinde çok sevdiği şiirlerin bulunduğu birkaç küçük defter hep baş ucunda bulunurdu. Onları büyük bir heyecanla zaman zaman okumaya çalışıp zevk etmek isterken, yeterince gözlerinin görmemesi nedeniyle bu okuma işi acı ve ıstırap'a dönerdi. Bendenizin kendisine okuma ricasını kabul etmez, kendim okumanın zevkine varmak istiyorum derdi. Küçük bir lüpu gözlerine yerleştirerek, Divâne Mehmet Çelebinin:

Bihamdi'llâh ki bi- nâm-u nişânımız adımız yoktur,

Dil-i virânemüzden özge bir âbâdımız yoktur.

Ezelden mahzar-ı ışkuz bizim icadımız yoktur

Elemler cümle bizdendür ana insânımız yoktur

Belâ dildendür ol dildâr elinden dâdumuz yoktur

Gönüldendür şikayet kimseden feryâdımız yoktur

Beyitlerini okuyabilmek için gösterdiği çabayı, gayreti, çekmiş olduğu acıyı ıstırapı hatırladığım zaman, devlet ve millet olarak okumanın önemini hâlâ anlayamamış olan bir toplumda yaşıyor olmanın hüznünü yaşıyorum. Şefik Can Hocamızın, kitap okuyamadığı zamanlarda çektiği acı ve ıstırapı gördüğüm zamanlar, yüreğimi parçalayan çaresizliğimi, kucağımda son nefesini verirken bile hissetmedim. Son hastalık döneminde iki ay kadar gözleri kapalı fakat şuuru açık olarak devlethanensin de yatmıştı. Kendilerine mânevi bir neşe olur, belki de o coşkunlukla tekrar gözlerini açar niyazıyla gönül verdiği Hz.Mevlâna'nın Divân-ı Kebiriyle birlikte çeşitli divânları ve çok sevdiği şairlerin şiirlerini sürekli başucunda okumaya çalışmışım.

Hazreti Mevlânâ bu âleme aşk dağıtılırken onda dokuzu bana, geriye kalan biri de gelmiş gelecek tüm âşıklara dağıtıldı diye buyurmuştur. O nedenle de asırlardır mübarek ismi âşıklar kâbesi, âşıklar sultanı diye yâd edilmektedir. Cenâb-ı Hakk tarafından bu âleme bir de kitap ve şiir aşkı dağıtılsaydı, sanırım bunun onda dokuzu Şefik Can Hocamıza, geriye kalan biri de tüm evrene dağıtılmış olurdu diye düşünüyorum. Aşk niteliğinde olan, kitap, şiir, öğrenme ve öğretme tutkusunu kelimelerle ifade edebilmek oldukça zor. Doksan beş yaşında bile kendisini etkileyen yeni bir beyit duyduğu zaman heyecanla ezberlemeğe çalışırdı. Özellikle divân şiirini etrafındaki insanlara sevdirmek ve öğretmek için son günlerine kadar çok yoğun çaba harcadı. Hocamıza göre insanların en önemli asli görevlerinden biride, divân şiirini ve vezinleri öğrenmektir. Çok şükür, İskender Pala gibi divân şiirine gönül veren çok değerli üstatlarımız var. O nedenle bu muhteşem eserler de yetim kalmayacak inşallah.

Şefik Can Hocamızın kitaplarının çok büyük bir bölümünü bünyesinde barındıran Fatih Üniversitesi bu müstesna eserler için ayrı bir kütüphane oluşturarak; "**Şefik Can Kitaplığı Nadir Eserler**" bölümü olarak okuyuculara hizmet vermektedir. Her zaman için kitap almaya parası, ya da okuyacak zamanı olmadığını söyleyen bir toplum olduğumuz için, özellikle kitapların emanet edildiği genç neslimize, Şefik Can Hocamızın yaşamından bazı küçük anekdotları da arz etmek isterim. Kütüphaneye gitme zahmetine dahi katlanmadan bilgisayar başında istedikleri kitaba kolayca ulaşabilecekleri Şefik Can Nadir Eserler Kitaplığının Üniversiteye gelinceye kadar, hangi şartlarda bir araya geldiği, kutsal bir emanet gibi nasıl korunup esirgendiği yeterince anlaşılabilirse hepimiz için çok önemli bir örnek teşkil edeceğine inanıyorum.

Türk silahlı kuvvetlerinin çok değerli bir subayı olan Şefik Can Hocamız; Bir söyleşisinde emekli oluncaya kadar sürekli resmi elbiseyle dolaştıklarını, ancak emekli olduktan sonra sivil elbise giymeye başladıklarını söylemişlerdi. Bu duruma oldukça şaşırılmıştım. Büyük bir merakla kendilerinden sebebini öğrenmek istediğimde ise bendenize şu cevabı verdiler: "Sürekli bir takım sivil elbiseyle, birkaç cilt kitap arasında tercih yapmak zorunda kaldım. Bendeniz her zaman kendime bir takım elbise almak yerine, okuyabileceğim yeni birkaç cilt kitap almayı tercih ettim. O nedenle de emekli oluncaya kadar hiç sivil elbisem olmadı."

(Hocamızın subay olduğu yıllarda resmi elbiseyle dolaşmak günümüzde olduğu gibi gayrı tabii karşılanılmıyormuş.)

Fakat yinede dikkatinizi çekmek isterim; 1924 yılında askeri okula başlayan hocamız; 1965 yılında emekli olmuştur. Yani tam kırk bir yıl devamlı tek tip elbiseyle dolaşmış oluyorlar. Yeni bir kitap almak sevdasıyla, bir insanın kırk yıl boyunca aynı elbiseyle dolaşması için gerçekten çok büyük bir kitap tutkusunun olması lazım.

Yukarıda da arz edildiği üzere, Şefik Can Hocamız; Kitaplara karşı duymuş olduğu büyük ilginin babası Müftü Tefik Efendiden kendisine geçtiğini, söyleyerek, babasındaki kitap tutkusunu da kısaca şöyle dile getirmişlerdir: "Çocukluğum Erzurum da geçti. Birinci Dünya Savaşında beş altı yaşlarında küçük bir çocuktum, fakat o günleri çok iyi hatırlıyorum; Düşman, Erzurum'u işgal edince herkes gibi bizlerde her şeyimizi bırakıp şehri terk etmek zorunda kaldık. Babam yolculuğumuzun çok zor olacağını yanımıza sadece bir heybe dolusu eşya alabileceğimizi söylemişti. Annem haklı olarak heybenin bir gözüne biraz yiyecek, öteki gözüne de satıp paraya çevirebileceğimiz bazı değerli eşyalarını koymak istedi. Babam bu duruma müdahale ederek, heybenin bir gözüne biraz yiyecek, diğerine de sadece kütüphanede bulunan kendisi için çok değerli bazı kitapları koydu. Böylece çok zorlu bir savaşta düşmandan uzaklaşmaya çalışırken tüm değerli eşyalarımızı bırakıp, evimizden sadece taşıyabileceğimiz birkaç kitabı alarak kaçmıştık. Erzurum düşman işgalinden kurtulunca tekrar evimize geri döndük. Babam ilk önce büyük bir heyecanla fetvahanedeki kütüphaneye koştu. Canı gibi koruduğu kitaplarını yerlerde düşman askerlerince çiğnenmiş olduğunu görünce çektiği acı ve ıstırapı, döktüğü göz yaşlarını hâlâ unutmam.

Babasından gördüğü kitap sevgisiyle büyüyen ve 1928 yılında yapılan harf devrimi sırasında Kuleli Askeri Lisesinde öğrenci olan Şefik Can Hocamız; o günlerde yaşamış

olduğu bir hatırasını da yıllar sonra bile büyük bir hüznle şöyle dile getirmiştir: "Tokat Askeri Ortaokulundan mezun olunca İstanbul Kuleli Askeri Lisesine geldik. Kurtuluş Savaşı dolayısıyla Tokattaki yaşadığımız yokluk ve sıkıntılardan sonra, Kuleli bizim için çok lüks bir yuvaydı. Okulun kütüphanesi evim, kitaplarda ailem gibi olmuştu. Tatil günlerinde tüm arkadaşlarım İstanbul'da gezip eğlenirken, ben okulun kütüphanesinde, veya kütüphaneden aldığım bir kitapla okulun bahçesinde vakit geçiriyordum. O yıllarda ülkemizin geleceği ve selameti açısından çeşitli inkilâplar yapıyordu. Harf devrimi sırasında, yapılan inkilâbların heyecanına kapılan Okul kumandanımız; Kuleli Askeri Lisesinin arka tarafına büyük bir çukur kazdırarak, eski harflerle yazılı olan bir çok kitap'ı açılan çukura atarak orada yakmıştı. Aile bireylerim, en yakın okul arkadaşlarım gibi olan kitapların, gözümün önünde yanışını büyük bir çaresizlikle uzaktan izlerken, bir ara okul kumandanımızın alev alev yanan kitapların yanından uzaklaştığını gördüm. Hiç tereddüt etmeden koşarak kitapların yandığı çukura atladım. Büyük bir korku ve heyecanla birkaç kitap'ı yanmaktan kurtardım. O çukurdan çıkamayarak bendenizde kitapların akibetine uğrayabilir veya kumandanıma yakalanıp okuldan atılabildim ki; bu benim tüm istikbalimin sonu olurdu." Evet sevgili dostlar; bilemiyorum birkaç kitap'ı yanmaktan kurtarmak için hayatını ve tüm geleceğini tehlikeye atabilecek kaç kişi var ülkemizde ?

Yıllar sonra Şefik Can Hocamızı tanıma lütfuna eriştiğimde; Muhterem Pederlerinin Erzurum işgalinde heybe için de kaçırmaya çalıştığı birkaç kitapla birlikte işgalden sonra eve döndükleri zaman düşman askerleri tarafından çignenmiş hâlâ üzerlerine o günkü ayak izlerinin bulunduğu bir kitabı bendenize göstermişti. Kuleli Askeri Lisesinde yanmaktan kurtardığı kitaplardan birinin kenarları yanıkta bu eserin de Nâbi'nin Divânı olduğunu hatırlıyorum. Divân şiiirinin en büyük hayranlarından olan Şefik Can Hocamız, yangından bile farkında olmadan çok sevdiği şairlerden biri olan Nâbi'nin divânını kurtarmıştı.

Bir gazeteci tarafından; Konya'da Postnişin olarak meydana çıkarken, neden bu mânevi göreve devam etmediği kendisine sorulduğu zaman, verdiği cevap sanırım kitap tutkusunu bir nebze olsun açıklamaya yetecektir: "Bendeniz daha sonraları, Cenâb-ı Allah'ın bir lütfu ihsanı olarak Konya'da posta çıkmadım.Eğer bu vazifeye devam etseydim tören şeyhi olarak yaşar giderdim. Böylece de kendime göre yıllarımı vererek, Mevlâna severlere sadece hizmet etmek için hazırlamaya çalıştığım, Mevlâna'nın eserleri üzerine yapmış olduğum çalışmaları yapamazdım. Hayatım boyunca her zaman kitaplar, hayatımın en önemli parçası olmuştur. Onun içindir ki, Hz. Pir'imiz lütuf göstererek kendi eserleri üzerine çalışmama müsaade etti. Bendenizin başka şeylerle oylanarak zaman geçirmesine fırsat vermedi. Bu yolda kendi eserleriyle hizmet etmeyi nasip etti. Bu ilâhi lütfun büyüklüğü karşısında, ne kadar şükretsem azdır."

İnanılmaz kitap tutkusuyla çok küçük yaşlarda Şefik Can Hocamızı da etkileyen Müftü Tefik Efendi vefat etmeden kısa bir müddet evvel kızını yanına çağırarak; "Ben biraz sonra vefat edeceğim. Cebimdeki anahtarı al, Fetvahanenin kapısını kilitle. Cenazeme gelenler kitaplara zarar vermesinler" demiştir. Şefik Can Hocamız bu sözleri duyduğum zaman dünyayı bırakıp giderken bile kitaplarını düşünen babamı kesinlikle anlayamamış, hayretler içinde kalmıştım demişti. Şunu tüm kalbimle inanarak söyleyebilirim ki; Son nefesinde kitaplarını düşünen babasını anlamakta zorlanan Şefik Can Hocamızın da, bu fâni âlemi terk edip giderken dünyamıza ait bir tek

düşüncesi, bir tek gönül yarası vardı; O'da, kendinden izinsiz olarak kütüphanesinden alınan ve akıbeti hâlâ belli olmayan çok sevdiği bazı kitapları.

Nur Artiran/semazen

YORUMLAR

Evlenmek İstiyor musun?

Eşini Bul, Tanış, Sohbet Et, Evlen! İstanbul'un Ciddi Evlilik Sitesi

Hipnoz Eğitimi

Öğretilmeyenleri Öğrenin-Hipnoz Telkin Kitapları-Profesyonel Başarı

Google Reklamları

YORUM YAZ

Uyarı(!):

Hakaret içeren yorumlar kabul edilmez.

Türkçe imla kurallarına büyük bir oranda uymayan yorumlar reddedilir.

Yorumların sorumluluğu size aittir.

Adınız (Gerekli)

Başlık

Yorumunuz (Gerekli)

Gönder

DIĞER HABERLER

Adem Abi İle Bir İstanbul Rüyası

İnsan Fıtratı-Münir Derman

Bawa Muhaiyaddeen

İmam Suyuti

Yunus Emre'yi Anlamak

Bir Eşrefoğlu Rumi Vardı

Yaşar Alptekin:'Namaz Kıldım İşsiz Kaldım'

Ğayb' Nedir, Ne Değildir?

Mekke'de Hac Heyecanı

Kurban Nasıl Bir ibadet?

Bu kategorideki tüm haberler için [tıklayınız.](#)

Telif hakkı 2000 -2007 netpano.com. Tüm hakları saklıdır.

[ANA SAYFA](#) | [HABER ARŞİVİ](#) | [Netpano Hakkında](#)

Sayfa Başı [^]

Telif hakkı ©1998-2007 Netpano.com. Bu sitenin bütün hakları saklıdır. Yayınlanan haber ve makaleler kaynak gösterilerek içeriği değiştirilmemek şartıyla her türlü medya ortamında kullanılabilir. netpano.com sitesinde yayınlanan yazılar yazarların kendi kişisel görüşleridir. Yazıların her türlü sorumluluğu yazıyı yazan yazarına aittir.
Hosting [Networx e-Media Solutions](#)

Türkçe Bilgi